

HET ONVOLMAAKTE WONDER

ANDREA DE CARLO

HET
ONVOLMAAKTE
WONDER

WERELDBIBLIOTHEEK · AMSTERDAM

Deze roman is voortgekomen uit de fantasie van de auteur. Afgezien van een aantal citaten en publieke figuren om een context te creëren zijn de personages en gebeurtenissen puur fictief. Elke overeenkomst in naam, fysieke of professionele karakteristieken met werkelijke personen berust op louter toeval.

Oorspronkelijke titel *L'imperfetta meraviglia*
© 2016 Giunti Editore S.p.A., Firenze, Milano
www.giunti.it

© 2018 Nederlandse vertaling Annette de Koning / Uitgeverij Wereldbibliotheek
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp Bureau Beck
NUR 302
ISBN 978 90 284 2723 5
www.wereldbibliotheek.nl

WOENSDAG

Aan het einde van de ochtend van 18 november 2015 was de stroom uitgevallen in het hele arrondissement Fayence van het departement Var in de regio Provence-Alpes-Côte d'Azur, wat gevolgen had voor het hele systeem van transport, telecommunicatie, radio- en tv-uitzendingen, houdbaarheid van voedingsmiddelen, voor veiligheidssystemen, informatienetwerken en voor de meest uiteenlopende commerciële ondernemingen, zoals de ijssalon La Merveille Imparfaite, aan het begin van het steegje dat vanaf de Rue Saint-Clair via treden afdalt naar het marktplein voor de kerk.

Even daarvoor had Milena Migliari, de ijsmaakster, in de deur van haar winkel gestaan en zich gerealiseerd dat je zonder op de kalender te kijken al kon merken dat het toeristenseizoen weer voorbij was. Je hoefde maar naar de windstilte te luisteren, waarin nog nazomerse echo's leken te hangen van gelach, uitroepen, blikken, gefluister, het continue geluid van voetstappen en het geklik van mobieltjes. Je hoefde maar een blik op de hoofdstraat om de hoek te werpen en je zag dat er nog maar heel af en toe een auto onder de poort door reed van het gemeentehuis met het cursieve opschrift Hôtel de Ville, de vaalblauwe luiken, Franse en Europese vlaggen, potten met inmiddels armetierige hanggeraniums, waarna hij zijn weg omhoog vervolgde, rakelings langs de etalages van de restaurants, de bakkerszaken, makelaarskantoren, en vervolgens verder reed naar Mons, Tourettes, Callian of wie weet waarheen. Je kon al van een aarzelende frisheid spreken, vermengd met een warme onderstroom die zich nog niet gewonnen wilde geven, de lucht zag vermoeid blauw, kennelijk aarzelend om zijn plaats in te ruilen voor het grijs. In de algehele stilte klonk het gehamer van een timmerman uit een van de steegjes beneden, en muziek uit de radio in haar werkruimte.

Opeens gaat het licht in de ijssalon uit en valt de muziek stil, alleen de verre hamerslagen blijven hoorbaar. Milena kijkt om zich heen, loopt naar binnen, wisselt een geschrokken blik met haar hulpje Guadalupe achter de toonbank en gaat de werkruimte in. Daar is ook het hypnotiserende en geruststellende gebrom van de vrieskasten verdwenen. Ze loopt weer naar buiten, de hoek om naar de hoofdstraat, en al gauw is het haar duidelijk dat de stroom in het hele dorp is uitgevallen.

Ijs heeft per definitie een instabiel evenwicht, ook al duurt het even voordat het onherstelbaar bederft. Milena heeft altijd een mengeling van spanning en fascinatie voor instabiele evenwichten gevoeld. Dat zou ook te maken kunnen hebben met haar persoonlijke leven, zoals Viviane altijd beweert, omdat ze nooit een stevige familiebasis heeft gehad, nooit het gevoel heeft gekend ergens echt bij te horen. Maar in dit geval gaat het dus over haar werk, over de met oneindige zorg uitgekozen ingrediënten, over voortdurend doorontwikkelde procedés, dure en nog niet afbetaalde apparatuur, over een balans die nog in evenwicht moet komen.

Vandaar dat ze nu heel bewust haar best doet om zich niet op te winden en rustig af te wachten tot er weer stroom is. Ze kijkt op de wandklok die gelukkig op batterijen werkt en begint te rekenen: in de vitrinebakken blijft het ijs nog zeker twee uur goed en met deze buitentemperatuur misschien zelfs drie. Ze kletst wat met Guadalupe maar loopt telkens de werkruimte in om even naar de ijsmachine te kijken, naar de rijpingstanks, de shockvriezer, de koelkast voor de basisstoffen: uit, uit, uit. Er brandt geen enkel controlelampje meer, je hoort geen enkele ventilator meer zoemen. Angst bekruipt haar, ze pakt de telefoon om het elektriciteitsbedrijf en de gemeente te bellen voor meer informatie. Met als enig resultaat een voicemail of volstrekt ongeïnformeerde, vage en onverschillige wezens. Die nemen haar bezorgdheid niet weg, integendeel zelfs.

Milena loopt weer naar buiten, praat met de mevrouw van de bakkerszaak die net als zij niets weet en die zich net als zij grote zorgen maakt, en schudt haar hoofd. Ze loopt het makelaarskantoor naast haar ijssalon binnen, waar twee employees gebiologeerd naar het

scherm van hun mobieltje staren en een derde vergeefs telefonische informatie probeert te krijgen. Ze loopt weer terug naar haar ijssalon en probeert rustig te worden, hoort Guadalupe aan, die vertelt over het verjaardagsfeest van haar neef in Quetzaltenango waar ze via Skype toch van de partij kon zijn. Om de paar minuten kijkt ze op de klok en loopt ze ter controle de werkruimte in. Probeert het telefonisch nog een keer bij het elektriciteitsbedrijf en de gemeente, weer zonder resultaat. Ze loopt heen en weer, van de werkruimte naar de toonbank, van de toonbank naar de werkruimte. Met haar mobieltje aan haar oor en een steeds hogere hartslag door de gedachte dat de stroom pas god weet wanneer weer wordt aangesloten en dat de temperatuur in de bakken oploopt tot een punt waarop ze het ijs kan weggooien. Er gebeurt nog steeds niets en voordat de situatie volledig uit de hand loopt, neemt ze een besluit. Ze vraagt Guadalupe haar te helpen met het vullen van hoorntjes en ijsbakjes en die uit te delen aan iedereen die voorbijkomt.

Maar het toeristenseizoen is dus al even voorbij, en in de straatjes van het oude dorpje lopen alleen nog een paar oudere dames met boodschappentassen of schichtige Noord-Afrikaanse werkmannen, hier en daar een koppel verdwaalde Scandinavische toeristen of een enkele bezorgde winkelier die de situatie weer onder controle probeert te krijgen. Als de stroomstoring in juli of augustus of misschien in september had plaatsgevonden, dan waren Guadalupe en zij binnen een half uur door hun ijs heen en was het nog een mooie reclamestunt geweest ook. Maar nu moeten ze de weinige passanten bijna smeken om een ijsje aan te nemen. Verbijsterde gezichten, afgewende blikken, opgeheven kinnen, versnelde passen; ongelofelijk hoeveel wantrouwen gratis uitdelen oproept. Willen ze mensen overtuigen, dan moeten ze die toelachen, met hoofd en handen geruststellende gebaren maken, uitleggen dat ze als tegenprestatie echt geen bloed hoeven te geven en ook geen lid van een religieuze sekte hoeven te worden. Maar het gaat allemaal zo langzaam dat Milena na een tijdje de ijssalon weer in gaat en halveliteremmers met ijs vult, die ze naar het makelaarskantoor en de winkeltjes met het quasi-Provençaalse handwerk en de restaurants brengt. Het is eigenlijk belachelijk: 's zomers bestoken ze haar elke dag met

bestellingen waar ze niet aan kan voldoen, dan moet ze hun uitleggen dat ze een gelimiteerde productie heeft, dat het een gecompliceerd en traag productieproces is en dat ze dus maar een bepaald aantal klanten tegelijk tevreden kan stellen. En nu, vlak voor de seizoenssluiting en met die stroomuitval, lijkt niemand enig enthousiasme te kunnen opbrengen voor haar verrukkelijke geelrode *Corbezzolo del Maquis*, haar goudbruine *Giuggiola di Montauroux* of het zinderende groen van haar *Uva Spina di Mons*. Ja, een paar mensen bedanken haar, maar de meeste lijken het ijs aan te nemen om haar een plezier te doen, terwijl ze er twee maanden geleden bijna een moord voor zouden hebben gedaan. En wanneer ze hun op het hart drukt dat ze het wel snel moeten opeten omdat het anders de ideale consistentie verliest, kijken ze haar aan alsof ze gek is en zich volstrekt misplaatste zorgen maakt op dit voor iedereen zo moeilijke moment.

Terug in de ijssalon pleegt Milena nog een paar zinloze telefoontjes en krijgt ze dezelfde zinloze antwoorden. Ze controleert de temperatuur in de vitrinebakken met de infraroodthermometer die gelukkig ook op batterijtjes werkt: -10° . Dat is nog wel goed, maar de temperatuur stijgt, dat is duidelijk. Ze ziet zichzelf al desperaat met een soeplepel in kleine veelkleurige plasjes roeren en werpt Guadalupe een wanhopige blik toe. Het is niet alleen het op handen zijnde verlies van haar ijsvoorraad, het is een voorgevoel van een veel grotere ramp, die zich uitstrekt tot aan de grenzen van haar hele leven.

Dan gaat de telefoon. Ze springt erop af, zonder een sprankje hoop dat een van die ongevoelige wezens tot wie ze zich tevergeefs heeft gewend, ineens het initiatief heeft genomen haar van de actuele stand van zaken op de hoogte te brengen. Ze klemt de hoorn tegen haar oor, haar hand trilt een beetje door alle commotie. ‘Hallo?’

‘Is dit La Merveille Imparfaite in Fayence? De ijssalon?’ De stem van de vrouw aan de andere kant van de lijn klinkt nogal scherp tegen het achtergrondgeluid van een rijdende auto.

‘Ja. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ Milena probeert professioneel te klinken, maar in de gegeven omstandigheden slaagt ze daar niet zo goed in.

‘Ik heb zojuist zulke ongelofelijke dingen over uw ijs gelezen.’ De

stem heeft een licht buitenlands accent, al is de beheersing van het Frans perfect.

‘O, dankuwel.’ Milena Migliari weet niet of ze zich getroost moet voelen omdat haar werk wordt gewaardeerd of triest omdat het straks voor haar ogen zal gaan smelten.

‘Milena Migliari, Italiaanse, later overgeplant in Franse aarde, weet met wonderbaarlijke gevoeligheid en scherpzinnigheid de essentie van strikt natuurlijke, strikt lokale en strikt seizoensgebonden ingrediënten te vangen en offreert zelfs de meest doorgewinterde fijnproever onvergelijkbare hoorntjes en coupes met ijs in kleuren nu eens delicaat, dan weer intens beeldend...’ Het is duidelijk dat haar gesprekspartner het stukje van die Liam Bradford voor zich heeft, de foodblogger die in juli bij haar langs was gekomen en wildenthousiast was geweest over haar *Albicocca Rossa di Saint-Paul*, haar *Susina Blu Notte di Tourrettes* en haar *Fiordilatte di Montauroux*.

‘Nou ja, ik probeer...’ Milena zegt iets omdat ze denkt dat ze iets moet zeggen, maar voelt zich direct daarna een beetje stom. Ze herinnert zich dat ze de recensie thuis op haar computer had gelezen en dat er een foto bij stond van haar en Guadalupe achter de toonbank met een blik in hun ogen alsof ze door de politie werden gezocht, en dat ze er aan de ene kant heel gelukkig mee was geweest maar dat het haar aan de andere kant had verward om haar instinctieve en experimentele zoektocht in die ietwat typische bewoordingen omschreven te zien.

‘*We said tomorrow, that was the bloody agreement! No, no, no, Friday is too late, for God’s sake!*’ De stem aan de telefoon richt zich tegen iemand anders in de auto op een toon die plotseling zo agressief is dat het bijna de stem van iemand anders lijkt te zijn.

Milena trekt een gezicht naar Guadalupe om haar te laten weten dat ze geen idee heeft wie ze aan de lijn heeft.

‘Neemt u mij niet kwalijk.’ De stem richt zich weer tot haar, weer in het Frans en weer op een vriendelijke toon, zij het iets anders dan daarvoor. ‘Bezorgt u uw ijs ook aan huis?’

‘Dat hangt ervan af.’ Milena voelt zich overrompeld en wordt ook een beetje afgeleid door Guadalupe, die haar al de hele tijd vragend aanstaart.

‘En waar hangt dat dan van af?’ De stem lijkt op het punt te staan het geduld ook met haar te verliezen.

‘Van hoeveel u wilt bestellen, waar en wanneer.’ In feite is Milena op dit moment bereid mijlenver te rijden voor een emmertje van een halve liter. Het zou haar het idee geven dat ze tenminste iets van de totale ondergang kan redden.

‘Ik wil tien liter. In Callian. Nu.’ Ja, vlak onder de oppervlakte zit een flinke portie kilheid.

‘Pardon, hoeveel liter zei u?’ Milena weet zeker dat haar gesprekspartner zich in de Franse cijfers vergist; sinds de opening van haar ijssalon drie jaar geleden zijn haar meest opzienbarende bestellingen twee emmers van een liter geweest, midden augustus.

‘Tien. Een-nul. De helft van twintig. En alle smaken die u hebt.’ De stem klinkt inmiddels nogal gejaagd. ‘Is dat mogelijk?’

‘Dat is zeker mogelijk.’ Milena kan het nog steeds niet helemaal geloven.

‘Fantastisch, daar ben ik echt heel blij mee!’ Het enthousiasme in de stem is verwarrend, net als even daarvoor de omslag van vriendelijkheid naar ongeduld.

‘Ik ook!’ Milena laat zich door het enthousiasme meeslepen, ondanks een licht gevoel van twijfel of ze misschien bij de neus wordt genomen. ‘Wat is het adres?’

‘Chemin de la Forêt, Les Vieux Oliviers.’ De stem articuleert elk woord nadrukkelijk, om zo duidelijk mogelijk boven het achtergrondrumoer uit te komen.

‘De naam staat ingebrand op de afgezaagde boomstam, rechts van het hek, u kunt het niet missen.’

‘Oké.’ Milena wil nog iets vragen maar weet niet precies wat. ‘Tot straks dan.’

‘Tot straks!’ De stem aan de andere kant van de lijn lijkt blij te zijn dat ze tot een bevredigend resultaat zijn gekomen en de verbinding wordt verbroken.

Milena legt de telefoon weer terug en blijft een moment naar Guadalupe staren. Dan herstelt ze zich en gaat aan de slag. ‘Help me om tien emmers te vullen. Alle smaken.’

‘Tién?’ Guadalupe kijkt haar stomverbaasd aan.

‘Ja, tien! Tien!’ Milena pakt de plastic literemmers uit het rek en zet ze op een rij op de toonbank.

Ook Guadalupe is van haar verbazing gekomen en in een mum van tijd zijn ze allebei druk bezig de emmers met ijs te vullen.

2

Nick Cruickshank rijdt in zijn witte Ape Piaggio model Capri met tentdak en witte stoelbekleding over het siennakleurige asfaltweggetje langs de rijen olijfbomen. De lucht is vaalblauw en gezien de tijd van het jaar had het best een aardige ochtend kunnen zijn, maar hij heeft hoofdpijn en is ook een beetje misselijk door de whisky die hij gisteravond met die halvegare Wally heeft gedronken, hoewel hij madame Jeanne direct nadat hij was opgestaan een bloody mary als tegengif heeft laten maken. De driewieler heeft iets bespottelijks maar hij vindt hem toch leuk, hij heeft hem cadeau gekregen van Italianen, vermoedelijk in de hoop dat hij binnenkort eens in een fotoreportage of in een in Italië geschoten filmpje wil verschijnen. Nu hij er nog eens bij stilstaat: al een hele tijd krijgt hij alles cadeau wat hij best zelf zou willen kopen, terwijl hij voor alles wat hij níét wil hebben steeds maar moet betalen. Het lukt hem bijvoorbeeld al jaren niet meer om één cent aan een gitaar of versterker uit te geven of aan een leren jack (toen het dragen ervan hem nog was vergund) of zelfs maar aan een zijden sjaaltje, terwijl hij continu zijn portemonnee moet trekken voor zijn twee exen en vijf kinderen met hun voortdurende verzoeken om geld. Paradoxaal, inderdaad, maar zijn leven is nu eenmaal opgebouwd uit paradoxen. Zoals die bloody mary, om de gevolgen van die andere drank te compenseren. Toch heeft James Knowles, zijn privé-arts, hem jaren geleden eens gezegd dat er wel iets in zit, dat de eigenschappen van de tomaat in combinatie met de ethanol in de nieuwe drank de toxische methanol die nog in het bloed zit verdrijft, of iets in die sfeer. In elk geval doet het probleem zich niet zo vaak meer voor, al sinds 2006 leeft hij buitengewoon gezond, behalve wanneer iemand hem een enkele keer weet te verleiden, zoals gisteravond was gebeurd.

Zijn malaise is echter veel verstrekkender en daar komt nu die

stroomstoring nog eens bij, die hem het gevoel geeft dat er een ramp ophanden is, zich misschien zelfs al voltrekt. Aldino heeft ontdekt dat de stroom in het hele arrondissement is uitgevallen en hoe zou je níét op z'n minst een seconde kunnen denken aan iemand die eerst de centrale opblaast en vervolgens overgaat tot een goed voorbereide aanslag? Het is geen kwestie van paranoia, het is gewoon dat de sfeer op deze aardbol behoorlijk gespannen aan het worden is en je maar beter op je hoede kunt zijn om de kans een beetje te verkleinen dat het slecht met je afloopt. Kijk naar de voorzorgsmaatregelen die ze inmiddels moeten treffen bij de concerten van de Bebonkers: controles met metaaldetectoren bij de ingangen, beveiligers bij de kleedkamers, gewapende bewakers voor het podium, geblindeerde auto's. Evengoed weet je dat dat niks uithaalt en dat twee of drie idioten die zijn gehersenspoeld in een door Saoedische hufters gefinancierde Koranschool er altijd tussendoor glippen zonder dat iemand het bijtijds in de gaten heeft.

Door deze gedachten krijgt hij de neiging de rammelkast op zijn staart te trappen, hoewel die een topsnelheid van vijftig kilometer per uur heeft. Nick draait de gashendel helemaal open, probeert alles uit de 200 cc motor te persen wat erin zit. Met als resultaat dat de Apecar een wat onzekere koers krijgt en al bij de flauwste bocht in het weggetje vervaarlijk begint te slingeren. Telkens schuurt een van de achterwielen tegen de rand van de olijfgaard en vliegen er klonten roodachtige aarde door de lucht. Hij moet uit alle macht aan het stuur trekken om op koers te blijven.

Iets verder tussen de olijfbomen zijn drie werklieden bezig met het ontwarren van oranje, gele en groene netten die onderling verstrikt zijn geraakt door de alpaca's, die elkaar om een of andere reden tot hier toe nazitten, terwijl ze alle ruimte ter beschikking hebben in de weiden en bossen. Nick tilt bij wijze van groet zijn hand op, hoewel de werklieden erg ver weg zijn en hun gezichten eerder wantrouwig staan dan beleefd. Maar hij voelt het als zijn plicht iets van vriendelijkheid te tonen als buitenlander die rijk is geworden met werk dat voor hen misschien niet eens werk zal heten, en eigenaar is van een enorme villa en tientallen hectaren grond, in hun buurt. Gesteld dan dat het inderdaad hun buurt is, want hun koppen lijken zelfs vanuit zijn hobbelende positie bekeken

veel meer Arabisch dan Frans. Bij nader inzien zouden het zomaar moslimterroristen kunnen zijn die hun kalasnikovs tussen de olijvennetten verstoppt hebben en nu het juiste moment afwachten om dat symbool van het heidense en verdorven Westen overhoop te schieten. Aldino heeft gezegd dat hij samen met de plaatselijke politie de identiteit heeft nagetrokken van iedereen die op het landgoed werkt, maar ze zouden net zo goed valse documenten kunnen hebben, of de drie echte werklieden om zeep kunnen hebben gebracht en toen hun plaats ingenomen.

Nick voelt de spanning opkomen die hij altijd vlak voor een concert heeft en die de methanol in zijn bloed heel wat effectiever verdrijft dan de bloody mary van madame Jeanne. Het flitst door hem heen dat de *pick-me-up* van die morgen weleens een van die tragikomische details zou kunnen worden die de media uitvergroten, wanneer ze het leven, of liever gezegd de dood gaan uitpluizen van mensen zoals hij. Hij ziet de koppen al in de *Sun of Mirror*: LAATSTE BLOODY MARY NICK CRUICKSHANK. Hoe meer hij erover nadenkt, hoe meer zijn buik- en armspieren zich samentrekken en hoe minder hij zijn blik kan afhouden van de werklieden/terroristen tussen de oranje, gele en groene netten. Dan schampt het achterwiel weer tegen de aarden wal en verliest het voorwiel zijn oriëntatie. De Apecar buigt onstuitbaar af naar de olijfgaard. Hij probeert de controle terug te krijgen door een ruk aan het stuur, maar het lukt hem niet meer: de driewieler gaat zijn eigen weg, stuitert over de aarden wal, sleept met zijn wielen een olijvennet mee, slingert op wonderbaarlijke wijze steeds nét niet tegen een olijfboom aan, maar het is onvermijdelijk dat hij er op een gegeven moment eentje ramt. En inderdaad koerst hij nu recht op een gegroefde rimpeelige boomstam af, een kolossale olifantspoot waar het voorwiel tegenaan botst; de hele bespottelijke stalen carrosserie resoneert mee.

De klap is minder hevig dan hij verwachtte, waarschijnlijk door de netten die in de wielen verstrikt zijn, en doordat het karretje ook weer niet al te hard reed. Maar het blijft natuurlijk een stom en heftig mechanisch incident, en hoewel hij zich met zijn armen probeert tegen te houden, knalt hij tegen het stuur, de lucht wordt uit zijn longen geperst.

Het wordt nog erger als hij half voorovergebogen en buiten adem

uitstapt en verderop de drie Arabische types ziet staan, die onmiddellijk hun houding van werkmansman veranderen in die van een terrorist. Ze rennen op hem af, een razende blik in hun ogen door de nietsontziende ambitie hun missie te volbrengen. Ze hadden uiteraard nooit durven dromen dat hun opdracht zo eenvoudig zou worden, dat ze hun doelwit roerloos en verdoofd voorgeschoteld zouden krijgen in plaats van dat ze hem bewegend en van grote afstand in het vizier moesten zien te krijgen. Ze zullen het beschouwen als een bevestiging van hun heilige en gerechtvaardigde missie onder Allahs directe supervisie.

Nick overweegt heel even om te vluchten. Ondanks de botsing en de nawerking van de alcohol is hij beslist beter in vorm dan de meeste van zijn door mateloosheid afgebrande collega's. Hij heeft die mateloosheid al een jaar of tien achter zich gelaten, doet minimaal een uur per dag gymnastiekoefeningen, rent tien kilometer, zwemt, rijdt paard, eet alleen maar verantwoorde spullen en helemaal geen vlees meer. Daarbij zijn de drie terroristen nog veertig meter van hem verwijderd en worden ze gehinderd door de netten die ze zogenaamd aan het repareren waren. Als hij nu zigzaggend tussen de olijfbomen een sprint zou inzetten zou hij wel een kansje maken. Maar het idee te worden afgeslacht nadat hij uit een Apecar model Capri is gestapt en daarna als een konijn op de vlucht is geslagen vindt hij niet erg chic, niet erg *cool*. Niet dat hij per se tot het laatste moment in zijn rol wil blijven, maar je kunt hoe dan ook niet ontkennen dat hij een bepaald beeld heeft op te houden, en dat het hele gebeuren niet alleen hem betreft maar ook al zijn fans en zelfs al zijn niet-fans, die hem als maatstaf zien voor hun gedrag. Als je zijn leven, nadat de Bebonkers bekend zijn geworden, de revue laat passeren is er eigenlijk nooit een periode geweest dat hij zich is gaan haasten om iets te bereiken dan wel om zich juist aan iets te onttrekken. Eén keer heeft hij in Birmingham een concert in de soep laten lopen (en de hele band tot razernij gebracht) omdat hij zijn pas gewoon niet had willen versnellen om de trein te halen, ook al had hij er met een flink sprintje nog makkelijk op kunnen springen. Een andere keer had hij een ceremonie bij de koningin op Buckingham Palace aan zich voorbij moeten laten gaan omdat hij geen zin had gehad de wekker op een oncomfortabel tijdstip te zetten (dat was in de tijd dat hij nog lang

uitsliep). En toch was ook dat een kwestie van stijl geweest: zijn curriculum vertoont geen enkel spoor van onrust, haast, spanning, gedram, angst of inspanningen tegen de stroom in. Wel van onmatigheid, wel van destructieve woede, hij is de laatste om dat te ontkennen, maar alles stond altijd in het licht van een principiële statement of een artistieke en existentiële zoektocht. En daarom wordt sinds jaren (door zijn fans, de media, en zelfs in bepaalde grapjes) het idee gepropageerd dat hij het vleesgeworden *cool* is, door de combinatie van elegantie en een natuurlijke distantie tot alles wat hij doet of niet doet. Aan de andere kant is het niet zozeer zijn houding als wel zijn karakter. Dat was altijd al zo, al sinds hij dat ongelukkige en ontevreden jongetje in Manchester was en hij nog niet de minste binding leek te hebben met wat hij om zich heen zag, voelde en ervoer. Het is zeker geen onverschilligheid of emotionele afzijdigheid, je hoeft maar willekeurig welke van zijn songs te beluisteren om te weten dat hij het tegenovergestelde is van een koele kikker. Die vijftig procent Iers bloed dat door zijn aderen stroomt is wat dat betreft voldoende. En wil je het per se omschrijven, dan zou je kunnen zeggen dat hij de neiging heeft de dingen in een wijder perspectief te plaatsen, wat het belang ervan onvermijdelijk flink vermindert. En vergeet niet dat tussen de foute karaktertrekken die hem gaandeweg door journalisten, zijn exen en de andere bandleden zijn aangewreven, lafhartigheid niet voorkomt. Ze konden hem hooguit zijn niet aflatende voorkeur verwijten voor het nemen van risico's, drugs (ooit), voor vrouwen (ooit), agressieve fans, snelle auto's, vurige paarden, hoge golven en meer van die dingen. In elk geval heeft hij ook gewoon geleerd de angst in de ogen te kijken en overal schijnt aan te hebben, vanaf het moment dat hij een keer als schriël ventje met spillebenen uit de derde klas die lefgozer uit de vijfde die hem achternazat totaal onverwachts een knal voor zijn kop had gegeven, volledig verrot had geschopt en voor dood had laten liggen.

En daarom stapt Nick nu, in plaats van desperaat tussen de olijfbomen te gaan zigzaggen, uiterst nonchalant op zijn toekomstige moordenaars af, heft zijn hand op als vermoeide en ironische herhaling van de groet die hij vanuit de Apecar gaf toen hij nog dacht met heuse werklieden of eventueel fans van doen te hebben. Hij loopt licht voor-

overgebogen en staat een beetje wankel op zijn benen, maar over het algemeen presenteert hij geen slechte versie van zichzelf. Hij recht zijn rug, fatsoeneert de sjaal rond zijn hoofd, slaagt er zelfs in een uitdagende glimlach op zijn gezicht te toveren voordat ze hem overhoop schieten. Het komt hem voor dat er zelfs een zekere betekenis aan gegeven kan worden, aan een dood als deze, het zou een kroon op zijn werk kunnen zijn, zoals dat heet. Overigens kan hij alleen zichzelf iets verwijten: niemand heeft hem ooit gevraagd een mondiale katalysator te worden van liefde en haat, eerzucht en frustratie, bewondering en afgunst. In de loop van zijn leven had hij beslist op diverse nog veel stompzinniger manieren aan zijn einde kunnen komen: door een overdosis, zoals veel van zijn collega's, in zijn kots gestikt zoals Jimi, in zijn zwembad verzopen zoals Brian of in de badkuip zoals Jim, of gecrasht met een helikopter zoals Stevie Ray. Alles bij elkaar genomen zou dit een verheven einde kunnen zijn dat hem misschien nog meer een symboolfunctie zou kunnen verlenen, net als dat bij John was gebeurd, die bij leven niet eens zo'n grote jongen was geweest maar eenmaal dood tot martelaar werd verheven. Ook al moet je je in zijn eigen geval natuurlijk wel afvragen over wat voor symboolfunctie we het hebben: over de tot levenskunst getransformeerde creativiteit, ongefilterd en compromisloos? Over een aanval op de westerse cultuur door moslimfanatisme? Het antwoord zouden de fans en media wel weten te vinden, hem kan het in de gegeven situatie even iets minder schelen.

Zijn drie *soon-to-be* moordenaars zijn inmiddels vlakbij, maar afgezien van het feit dat ze kennelijk buiten adem zijn en hem doordringend aankijken omklemmen ze gek genoeg geen kalasjnikovs, noch pistolen of messen, en ze lijken hem ook niet verrot te willen gaan slaan of trappen. Integendeel, een van hen wijst naar de Apecar tegen de olijfboom, wijst dan naar zijn benen en vraagt: 'Oké?'

Nick heeft even nodig om van het idee dat hij op het punt staat uiterst cool te sterven om te schakelen naar het gevoel dat hij een kluns is. Hij knikt. 'Oké, oké.'

De drie kijken hem vragend aan, kijken dan naar elkaar. Het zullen dan geen terroristen zijn, maar het zijn zeker ook geen fans. Ze lijken in feite geen idee te hebben wie hij is, noch wat ze van hem moeten

denken, noch wat er zojuist met hem is gebeurd.

Nick glimlacht nog eens, maar nu met de nodige zelfspot, ook al is hij er absoluut niet zeker van dat zij dat ook zo opvatten. Opgelucht? Nee. Beschaamd? Ook niet. Bovenal is hij geïrriteerd, het is verdomme wel een ochtend. Hij groet de werklieden met een knikje, loopt zo terloops mogelijk de olijfgaard uit, bereikt het weggetje en begeeft zich naar het huis. Nu hij weet dat hij publiekelijk wordt nagestaard door maar drie mannen die ook nog eens nergens iets mee te maken lijken te hebben, trekt de verdoving door de shock weg en komt zijn soepele beweging langzaam weer terug: bij elke voetstap raakt eerst de bal van zijn voet en dan pas zijn hiel de grond in een deinende tred, die jaren geleden door een idioot en vervolgens door een hele hoop andere idioten de *Nickwalk* is genoemd, en die hem nu zichzelf met elke stap meer doet terugvinden.

'Monsieur?' Een stem achter hem, geritsel en geknars.

Nick draait zich beheerst om in de veronderstelling dat het uiteindelijk tóch terroristen zijn, zij het van het aarzelende soort, of slechts in afwachting van het juiste moment hem om zeep te kunnen brengen.

Maar de drie hebben de Apecar met de grootste moeite de olijfgaard uit geduwd en ze laten die aan hem zien, buiten adem en met eenzelfde vragende blik als eerst.

Nick schudt zijn hoofd, naar zichzelf en naar hen, glimlacht weer, spreidt zijn armen uit en loopt terug naar zijn vervloekte, beetje gebutste gemotoriseerde driewieler.